

התחילו הגזירות הכלכליות, והתחילתי להבין שאני בכור בלי תחתית. הגעתי למצב שלא היה לי כסף לאוכל. שכר-הדירה שלי היה 130 אלף שקל; חשמל 15 אלף; מיס-יערייה ומים 13 אלף; קופת-חולים עברנו ועבור הילדים, אחרי הנחה — 12 אלף. הלך לנו בלון גז אחד בחודש, בגלל זה שאת המים לכביסה חיממנו על הגז, כי לא רצינו להרליק את הדוד החשמי מלי. בלון גז עלה 14 אלף. על נסיעות לעבודה הוצאתי 70 אלף בחודש, כי המיפעל היה באזור.

לילה אחד ישבתי ועשיתי חשבון: כל ההוצאות האלה ביחד הן 254 אלף שקל. הייתי צריך גם לשלם לגן של הילדים, לקנות להם בגדים. על אוכל אין מה לדבר. חודשים הייתי הולך לעבודה עם סנדביץ' של לחם ומרגרינה.

גיליתי שאין לי מספיק כסף כדי להאכיל את הילדים כמו שצריך. אניבה היתה הולכת לטייל עם הילד, ובדרך היתה עושה עיקופים בשביל לא לעבור ליד דוכן-פלאפל. אם הילד היה מריח והיה מבקש, לא היה לה אפילו כסף לקנות לו פלאפל. שכר-הדירה היה עליי כמו איום שממחרש כל חודש.

עברתי שעות נוספות וחופשתי עוד עבודות. הלכתי ללישכת-העבודה ואמרתי שאני מבקש עבודה קשה, לא

כמעט בחינם, אבל הסיכוי למצוא שם עבודה הוא כמעט אפסי.

עצות של שוטרים

מחפזים אפשר לטעות ולחשוב כי ביקתתו של ברזיגר היא סוכת נופש אקוויטית. רוחהים הקריה מלטפת את הפנים. בתוך הצריף הריצפה נקיה ומסודרת. בחוף יש גייגות מלאות כביסה. את המים מביא להם חבר בג'יקנים. הביקתה בנויה על צוק תלול, שהגישה אליו היא במדרגות, שחצב מישהו בסלע הכורכר. מסביב לביקתה יש קרשים שהציב האב, כדי למנוע מבנו מליפול לתהום.

במיטבה הזעיר שורר ניקיון מופתי. ברזיגר הביא מכיתו את כירת-הגז שלו וחיבר אותה למיכל שנידב לו דייג מקומי. בארוח-המזון יש הרבה איט ריות, קקאו לילדים, קפה וסוכר, שהביאו שוטרים רחמנים ממיטרת הרצליה.

השוטרים גם נתנו לברזיגר כמה עצות מועילות. ברזיגר סיפר להם כי ידו אינה משגת לקנות מוצרי-חלב לילדיו. אחד השוטרים, קשיש טוב-לב, יעץ לו להיכנס לסופרמרקט הקרוב ביותר, לתת לילד לאכול לחמניה ואשל.

לא שוקולד ולא דברים יקרים.

חסר-ביט ברזיגר ובנו ליד הביקתה נון נהדר

הזהיר אותו השוטר. אבל אם תאכל אשל או שמנת ולחם אחד, מנהל-החנות אפילו לא יקרא למיטרה. ואם יקרא, על מוצרים שעולים פחות מ-10 אלפים שקל אנתנו בכלל לא פותחים תיק.

ברזיגר עדיין לא השתמש בעצה האבכית. המישפחה נמצאת במעקב של מחלקת-הרווחה בעיריית הרצליה. לפני שבוע ביקרו אצלה שתי עובדות סוציאליות דאגניות. ברזיגר לא רוצה טובות. רק שיתנו לו לעבוד ולהתפרנס כמו בן-אדם. אם יש מישהו שיש לו עבודה קשה, הוא מוכן לעשות כל עבודה שיתנו לו. אני נאמן וישר, הוא מעיד על עצמו.

למרות העוני הנורא שבו הוא שרוי, ביגדיהם של הילדים נקיים ומסודרים ושערים נקי ומסורק. ברזיגר אינו מת-גלח. הוא טוען שתחת לשבור שולחן כלשישכת-הסעד הוא לא מתגלה. זאת המחאה שלו.

חפציהם של בני הזוג ארוזים במיד וודות כביקתה סמוכה. אף אחד מבני המישפחה לא הסכים שהמזונות יאוחסנו אצלו. ברזיגר חושש שמישהו יגנוב את המיטלטליו העלובים.

בינתיים רד הערב. מישפחת ברזיגר התכוננה לקבל את השבת. הנרות לא היו רק עניין של מסורת, אלא אמצעי-התאורה היחיד.

רפאל נתקל בטעות באחותו, והאגס שלה נפל והתגלגל בעפר. הקטנה נכ-תה מרות. אביה פיצה אותה בכיסויקוויט. אין עוד אגס.

לסיום אומר ברזיגר שלידו עוד כמה צריפים נטושים, ולפי המצב הכלכלי הם יתמלאו בקרוב במישפחות דומות לשלו.

שרה אנגל (במרכז) על ספסל-הנאשמים מודה בסמים, לא באקדח

רומנים באדינהים

עבראללה, אך לא היה זה נתשה. לנתשה אף אחד לא קורא עבראללה, הסכירה שרה לשופט איתמר פילפל. הוא ממישפחה ידועה, וכולם מכירים אותו בשם מישפחתו. הוא גם קרוב מישפחה של ראש-יעריית חברון (המר רח). האיש שנקרא עבראללה היה מישהו אחר.

פגישה רומנטית

יעל גירסה זו עמדו גם שרה וגם תיקוה בעקשנות רבה, מרגע מעצרו. הן לא הכחישו כי תיקי נפגשה ברמאללה עם נתשה ביום שבו קנתה את הסם, אך טענו כי היתה זו פגישה רומנטית. שרה סיפרה כי תיקי הכירה את נתשה כאשר היתה בכלא בעבר, והשניים התאהבו. אחרי שהשתחררה, החל ביניהם רומן.

הרומן נשמר בסוד מכמה סיבות. נתשה היה נשוי, ולא היה מעוניין בפירסום הרומן שלו עם צעירה יהודיה. תיקוה, לעומת זאת, לא התגאתה ברומן שהיה לה עם גבר ערבי. היתה לה עוד סיבה להסתיר את הרומן: באותו זמן שבו החל הרומן שלה עם נתשה, היה לתיקי חבר אחר בשם אלי זארה, שהיה עצור או גם הוא כאגף רקפת.

הסניגורית של נתשה, עורכת-הדין יעל לביארי, הרגישה כי הוא נפגש לגמרי במיקרה לפרשה, כאשר נפגש עם תיקי באותו היום שבו קנתה את הסמים מערבי אחר, שגם שמו הפרטי הוא עבראללה.

אחרי עדותה של שרה עלו השבוע להעיד עדי-ההגנה. היא הזמינה ארבעה אנשים, ששם העלה חלחלה בלב המיטרה. כדי להוכיח כי לא היא שהבריחה את האקדח לכלא, ביקשה שרה להזמין את בעלה, שמעיה אנגל, את אסיר-העולם יעקב שמש, שנידון על רצח רוני ניצן, ועוד שני אסירים שישבו בזמנו בכלא רקפת: רפאל ללוש ומוריס אלגריסי.

השופט פילפל ידע היטב כמה כרוכה הזמנתם של הארבעה. פושעים מסוכנים כאלה דורשים שמירה מעולה וסידורים מיוחדים בבית-המעצר ובי-המישפחה. הוא לא שמח להיעתר לבקשת סניגורה של שרה, עורכת-הדין רוני יפתח, להזמנה זו. יפתח נדרש לשכנע את השופט בחיוניותם של העדים להגנתה של שרה.

נוקר משויף

יעל כן גילה הסניגור כבר בשלב מוקדם זה את קרה-הגנה שלו. הוא סיפר כי שמעיה יעלה לרוכני-העדים, ויספר כי אימנם הוכיח האקדח עברו, אולם שרה לא ידעה מאומה על-יכר.

לפני יותר מחצי שנה נעצרה שרה שוב בחשד כי סחרה בסמים והבריחה אקדח לבעלה, שמעיה אנגל, באגף רקפת ברמלה, השומר ביתור.

יחד עם שרה נאשמו בפרשת-הסם מים עוד כמה אנשים, ביניהם תיקוה ארביב ועבראללה נתשה מרמאללה, הכופר באשמה.

שרה ותיקוה הודו כבר באשמתן בסחר-בסמים. אולם שתיהן כופרות באשמת הברחת האקדח לכלא. על כן נהלת התובעת דבורה חן את המישפחה בנקודה זו של הברחת האקדח, וכי שאלת אשמתו של נתשה.

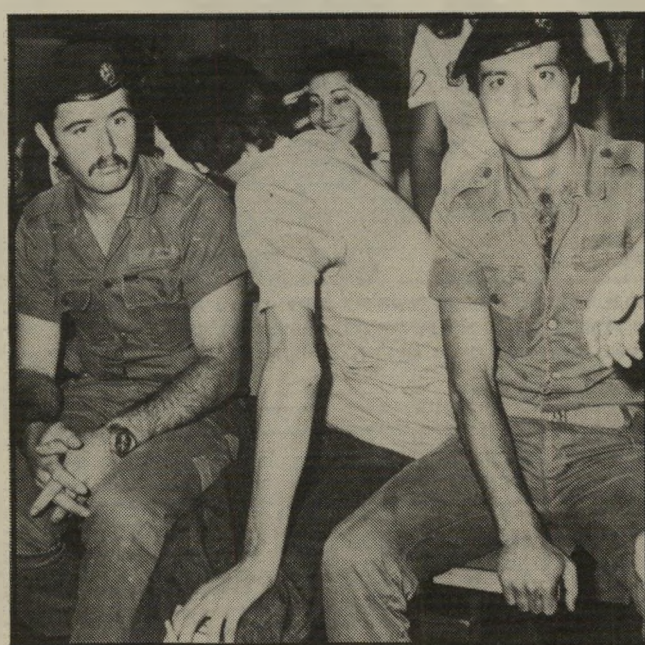
כדי להוכיח את חפותה, עלתה שרה אנגל והעידה כי לא היתה לה יד בעניין האקדח, והיא לא ידעה מאומה על הברחתו לכלא. היא גם חזרה וסיפרה כי אימנם קנתה יחד עם חברתה תיקוה סמים ברמאללה, מאדם ששמו

וודות מן החיים של שתי היפה פיות, שישבו על ספסל-הנאשמים, התגלו השבוע בבית-המישפחה.

מבין השתיים, שרה אנגל היא הורר תיקה והמוכרת-לציבור. סיפור אהבתה למלך העולם-התחתון, שמעיה אנגל, נפרש על-פני דפי פרוטוקול בבית-המישפחה וכתורות-יעיתוננים.

שרה ותיקוה, מוכרת פחות, אך גם היא יפה מאוד. היא גילתה השבוע שני-לה רומן עם סוחר-הזהב מרמאללה, עבראללה נתשה, הנאשם יחד עם השתיים בסחר-בהרואין.

עם זכייה של שרה אנגל באשמת הרצח הכפול של שולי שלי ומישל נחמיאס, שוחררה ממעצרה, אחרי שישבה בכלא שנתיים. היא החלה כותבת את זיכרונותיה, ומפרסמת בעיתונות סיפורים מחייה-הכלא. אבל חופשתה מהכלא לא ארכה זמן רב.

שמעיה (באמצע) מושחה עם אשתו לפני המישפחה. אי-אפשר להחזיק אשה בכוח!